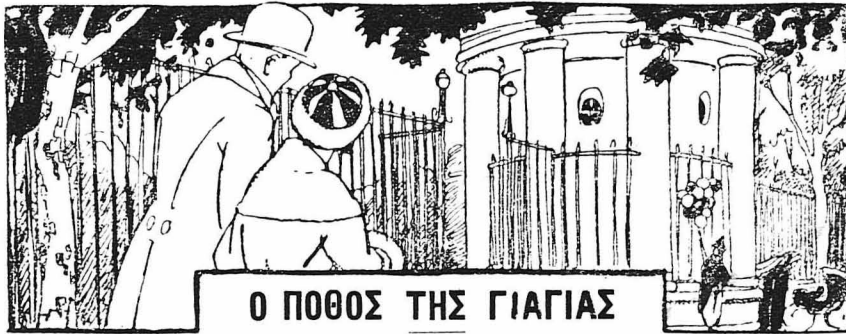

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΙΡΑΒΕΑΥ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Πόσο ήταν εύτυχης η Βιβέττα που ζούσε στην έξοχή μαζί με τη γιαγιά της.

Είχε γεννηθῆ, στο Παρίσι, μὰ δὲν τὸ θυμόταν καθόλου. Μικρούλα ἀκόμα εἶχε μείνει ὀραφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα καὶ ἀπὸ τότε τὴν υἱοθέτησε ἡ γιαγιά της καὶ τὴν πήρε μαζί της στὴν ἐξοχή.

Τῆς Βιβέττας τῆς ἄρεσαν πολὺ τὰ χωριατόσπιτα, τῆς ἄρεσε τὸ δάσος, οἱ κῆποι, γιὰτὶ ἀπὸ μικρὴ μόνον αὐτὰ συνείδησε νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀγαπᾷ, ὅπως συνείδησε ν' ἀγαπᾷ καὶ τὴ γιαγιά της, ποὺ τὴν εἶχε γίνῃ γι' αὐτὴν καὶ πατέρα καὶ μητέρα μαζί... Ἡ Βιβέττα βέβαια ζούσε μέσα στὴν ἐποχὴ τῆς, ἡ γιαγιά της ὅμως δὲν ζούσε παρὰ μόνον μὲ τὰ περασμένα, τὰ ὡμορφα περασμένα, ποὺ ἦταν γι' αὐτὴν πάντοτε γεμάτα ἀπ' τὶς γλυκύτερες ἀναμνήσεις...

Ἄλλοίμονο ὅμως! Πὼς περάσανε γρήγορα τόσα χρόνια, πὼς κυλήσανε ὅλες ἐκεῖνες ἢ εὐτυχισμένες μέρες... Ἡ γιαγιά τῆς Βιβέττας ἦταν κ' αὐτὴ ἄλλοτε μιὰ χαριτωμένη κοκκέττα, ὅπως κοκκέττα ἦτανε τώρα καὶ ἡ ἐγγονὴ της. Τὶ τῆς χρειάζονταν τώρα τὰ λουσα τῆς καλῆς γρηούλας... Ὁ καλὸς καιρὸς πέρασε πιά γι' αὐτὴν. Ὅτε καινούργια φορέματα τῆς χρειάζονταν τώρα, οὐτε ἄλλα στολίδια.

Τὸ πρωτὶ, ποὺ μπορούσε κανεὶς νὰ εἶνε λίγο «νεγκλιζέ» ἡ γιαγιά φορούσε τὸ φόρεμα τοῦ 1900, τὸ ἀπόγευμα κάποια ζακετούλα τοῦ 1905 καὶ ὅταν δεχότανε καμμιά ἐπίσκεψη, φορούσε τὸ καλὸ τῆς φορέμα, ποὺ τὸ εἶχε ὀφείει τώρα τελευταία.

Ἄ! ὅλα κ' ὅλα! Γιὰ τὸ φόρεμα αὐτὸ δὲν δεχόταν καμμιά συζήτηση. Ἦταν τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα τῆς τὰ φορέματα. Μαῦρο, σφιγμένο στὴ μέση, μὲ πολὺ ἀνοιχτὴ πρὸς τὰ κάτω τὴ φούστα, ἦταν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε τὸ σῶμα τῆς... ἦταν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε ἡ ψυχὴ τῆς...

Ἡ γιαγιά ἔπαινε συχνὰ τὴ Βιβέττα καὶ πῆγαιναν μαζί ἐπισκέπτεται στὰ σπίτια τῶν χωρικῶν. Ἐπίσης κάθε ἀπόγευμα ἔβγαιναν περὶαὶ καὶ γύριζαν στὸ σπίτι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἡ Βιβέττα ἦταν γι' αὐτὴν ὁ μόνος τῆς καυῖος.

Ἡ ἐγγονὴ τῆς ἦτανε πιά 18 χρονῶν, στὴν ἀνθηαί τῆς ἔπáνω.

Ἄ! ἦταν πολὺ νόστιμο κορίτσι, πολὺ χαριτωμένο! Πολὺ συχνὰ πῆγαινε κ' ἐκῆνταξε τὴ γιαγιά ὁ γιατρός Πεσνερά ἀπὸ τὴν γειτονικὴ κομὸπολη κ' αὐτὸ τὸ ἔκανε ἡ γρηούλα γιὰτὶ δὲν ἐνονούσε νὰ τὴν πιάσῃ οὐτε ποικύφαλος, ἐφ' ὅσον ἡ Βιβέττα τῆς ἡ ἐγγονούλα τῆς, ἦταν κοντὰ τῆς.

Γιὰτὶ τὶ θὰ γινόταν ἄραγε ἡ ὀραφουόλα αὐτὴ ἂν τύχαινε καὶ πάσανε τίποτα ἡ γιαγιά τῆς; Ἡ Βιβέττα μπορεῖ νὰ ἦταν χαρωπὴ, ἔξνοιαστη, ὄχι ὅμως καὶ ἡ γιαγιά τῆς, ποὺ συλλογιζόταν πὼς — ἄλλοίμονο — δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ τριγύρω γαμπροὶ κατ'ἀλληλοὶ γιὰ τὴν ἐγγονὴ τῆς, πὼς ἡ Βιβέττα ἔπρεπε νὰ παντρευτῆ, πὼς τὰ χρόνια περνοῦν γρήγορα καὶ πὼς ὁ θάνατος δὲν θ' ἀργούσε νὰ ἔλθῃ νεῦρο μιὰ γρηὰ γυναίκα σάν κ' αὐτὴν!...

Ἐξαφνα ὅμως, μιὰ ἡμέρα, τὴν ὀρισμένη ὥρα ποὺ πῆγαινε στὸ σπίτι τοῦ ὀ γέρο Πεσνερά, ὁ γιατρός, δὲν ἀκουσαν τὸ συνειθισμένο ποδοβολητὸ τῆς φοράδας του, ἀλλὰ τὸν ἦχο τοῦ μετῆρ ἑνὸς αυτοκινήτου!

Σὲ λίγο καὶ πρὶν ἀκόμα ἡ γιαγιά συνέλθη ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐκπληξὴ εἶδαν νὰ ἐμφανίζεται μπροστὰ τους, ὄχι πιά ὁ γέρο Πεσνερά, ἀλλὰ ἑνας νέος μὲ ἄσπρο φανελλῖνο πανταλόνι, μὲ ποικύφαλο ἀνοιχτὸ στὸ λαμῖο, χωρὶς λαμοδέτη καὶ χωρὶς καπέλλο!...

Ἄ! τὶ ὄρατος ποὺ ἦτανε! τὶ νόστιμος! τὶ συμπαθητικὸς!... Συστήθηκε μόνος του. Μ' ὄλον ποὺ φαινόταν σὸν παίκτης τοῦ τέννις, ἦταν κ' αὐτὸς γιατρός, καὶ καλὸς γιατρός μάλιστα. Ἦταν ὁ καινούργιος γιατρός, σὸν ὀποῖο ὁ γιατρός Πεσνερά παρεχώρησε τὴν πελατεία του. Ὁ καυῖμος ὁ γέρος ὁ γιατρός! Δὲν ἦταν φυσικὰ δυνατό νὰ γυρῆ πιά σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ! Πολὺ καλὰ ἔκανε καὶ ἀποφάσισε νὰ ἡσυχάσῃ, παραδίδοντας σ' ἑνα ἄλλο νεώτερο τὴν πελατεία του...

Ἦταν ὅμως πολὺ συμπαθητικὸς, πολὺ χαριτωμένος ὁ καινούργιος αὐτὸς γιατρός... Καὶ τὶ λαμπρὸς ἐπιστῆμων! Ἐπῆρε μὲ ὄρατος τὸ δίπλωμά του! Μελετηρὸς καὶ ἐργατικὸς, ὅσο δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ... Ὅλες οἱ ἐρωτικεῖς ποὺ ἔκανε στοὺς ἀσθενεῖς του, ἦταν σαφῆς, φεικτικὲς καὶ χωρὶς κανένα λάθος...

— Ἐξέρε πολὺ καλὰ τὴ δουλειὰ του, λέγαν ὄλοι.

— Καὶ εἶνε καὶ ὄμορφο παλληκάρι! πρὸσθεταν ἡ γυναίκες... Εἶνε ἀξιαγάπτος!...

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἔτυχε ν' ἀρρωστήσῃ ὁ καυῖμος ὁ γέρο — Σάρλ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ κτήματος τῆς γιαγιάς τῆς Βιβέττας...

Τὶ μοιραία σύμπτωση! — Γρήγορα, πρέπει νὰ φωνάξουμε τὸ καινούργιο γιατρός! εἶπε ἡ γιαγιά.

Ἡ γιαγιά μὲ τὴ Βιβέττα βρισκόντουσαν ἀπὸ τὸ πρωτὶ τὸ μαζιλάρι τοῦ γέρο Σάρλ. Ὁ καινούργιος γιατρός ἐφθασε τέλος, κῆνταξε τὸν ἀσθενῆ, διάταξε μερικὰ φάρμακα καὶ ἔφυγε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα πάλι τὰ ἴδια. Ἡ Βιβέττα μὲ τὴ γιαγιά τῆς βρισκόντουσαν πάντα στὴν ἴδια θέσῃ. Ὅπου κ' ἂν ἦταν ὁ γιατρός θὰ ξαναρχόταν καὶ θὰ κῆνταξε πάλι τὸν ἀρρωστο. Ἐπειτα μὴ φαντασθῆτε πὼς ἡ γιαγιά

δὲν ἤξερε καλὰ τὸν κόσμο καὶ δὲν ἤξερε ἀκόμη πὼς ὁ γιατρός μπορούσε πολὺ καλὰ νὰ κῆνταξῆ τὸν ἀρρωστο τοῦ ἄλλο καὶ νὰ ξεχωρῆσῃ συγχρόνως καὶ τὸ χαριτωμένο μουτράκι τῆς Βιβέττας!

Μὰ γιὰ κῆνταξε τὶ κακὸς ποὺ εἶνε αὐτὸς ὁ γιατρός! Ἐχε ἑνα μεγάλο, πολὺ μεγάλου ἐλάττωμα, νὰ γιατρευῆ γρήγορα τοὺς ἀρρωστούς του. Σὲ δέκα ἡμέρες ὁ μάρμαπα-Σάρλ ἐγινε περὶοι...

Δέκα ἡμέρες γιὰ φαντασθῆτε! Σὲ δέκα ἡμέρες μὲσα μπορεῖ βέβαια ἑνας ἀνδρας νὰ νοιώσῃ πὼς εἶνε χαριτωμένη μιὰ κοπέλλα, δὲν μπορεῖ ὅμως ποτὲ νὰ τὴν γάνει καὶ γυναίκα του!

Ὁ νέος γιατρός ἐν τῷ μεταξύ, εὐχαριστημένος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς θεραπείας τοῦ ἀποχαιρετῆ τις κυρίες μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ φεύγει...

Ἡ γιαγιά εἶνε ἔξω φρενῶν.

— Πότε θὰ τὸν ξαναϊδοῦμε τώρα; συλλογιζεται. Κάθετα βλέπεις τρεῖς ὄρες μαζουὰ ἀπ' τὸ χωριὸ μα... Καὶ νὰ μὴν εἶνε κανεὶς ἄλλος ἀρρωστος ἐδῶ; Τὶ θὰ γίνῃ τώρα, θεὲ μου! πότε θὰ ξαναῶθῃ;

Καὶ ἄλλο ἐκεῖνο ποὺ ἐγινε ἦταν ἀπλοῦστατο! Ἐνα πρωτὶ ἡ γιαγιά δὲν ἀκούστηκε νὰ ξυτῆσῃ στὶς ἐπτά ἡ ὄρα ὅπως πάντα...

Ἡ ἐγγονὴ τῆς ἔτρεξε μαζί μὲ τις ὑπηρετικὲς στὴν κἀμαρὰ τῆς. Τὴν βοήξαν ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι.

— Κῆνταξτε, τοὺς φώναξε. Μὴ μ' ἀφήσετε νὰ πεθάνω ἔρημη ἐδῶ μέσα! Τρέξετε γρήγορα νὰ φωνάξετε τὸν γιατρός...

Ὁ νέος γιατρός ἤρθε τὸ ἀπόγευμα. Ἐξέτασε προσεκτικὰ τὴ γιαγιά.

— Δὲ βλέπω τίποτα, λέει. Εἶσθε λιγάκι ἀδιάθετη... Ἀῦριο θὰ σηκωθῆτε... Μιὰ μικρὴ διαίτα καὶ θὰ περάσῃ ἡ ἀδιαθεσία... Εἶνε περὶττὸ νὰ ξαναἔλθω...

Ἡ γιαγιά ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ θύμωσε...

— Θέλω νάρθῆτε καὶ αὔριο καὶ μεθαῦριο. Θέλω νὰ ἐρχεσθε κάθε ἡμέρα, γιατρέ μου. Εἶμαι γρηὰ γυναίκα καὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἑνα γιατρός νὰ μὲ κῆνταξῆ... Εὐτυχῶς ἔχω νὰ πληρώνω ὅταν εἶμαι ἀδιάθετη καθὼς καὶ ὅταν εἶμαι ἀρρωστη... Ἐχω 500 στρέμματα γῆς, πέντε κτήματα μὲ περιβόλια, 1000 ὀρῆς ἔλῃες καὶ ἑνα καλοῦστοκο μάρσο ὀμολογίες καταθετικῆς στὸ σμῖρολοιογράφου μου... Ἐπειτα τί νὰ τὰ κάνω τὰ λεπτα. Μιὰ κληρονομία ἔχω μονάχα... Τὴ Βιβέττα μου! Τὴν ἐγγονούλα μου!

Ὁ Γιατρός δὲν φάνηκε νὰ κατάλαβε τίποτα. Μιὰ γεροντικὴ ἰδιοτροπία θὰ εἶνε! εἶπε μέσα του. Καὶ ἀποφάσισε νὰ πηγαῖν κάθε ἡμέρα γιὰ νὰ τὴ βλέπῃ... Ἐτσι εἶνε αὐτοὶ οἱ γέροι. Μὲ τὸ τίποτα, θέλουν τὸν γιατρός ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους...

Κ' ἔτσι ἡ γιαγιά ἔμεινε ἑνα μῆνα στὸ κρεβάτι. Ὁ γιατρός δὲν ἔλειψε οὐτε μιὰ ἡμέρα καὶ ὄλα πῆγαιναν θαναμάσια. Ὅταν ἡ γιαγιά, μὲτὰ τὴν ἐξέταση τοῦ γιατροῦ, ἐγενε μόνη στὴ κἀμαρὰ τῆς, ἐρχοιγε πάλιν ἑνα πονηρὸ βλέμμα στὸ ὀρολόγι τοῦ τοῖχου καὶ ὑπελόγιζε

τὴν ὄρα ποὺ θὰ ἔμεναν νὰ φλαγγήσουν στὸ δίπλωτο σαλονάκι οἱ δύο νέοι.

Καὶ στὴν ἀρχὴ βέβαια δὲν ἀκούγε παρὰ μόνον μερικὸς ψιθυρισμούς. Ἐπειτα ὅμως ἐφθάναν στ' αὐτὰ τῆς ἀρκετῆς φωνίτσες, ἀρκετὰ γέλοια! Ἄ! αὐτὸ πιά ἦταν πολὺ εὐχάριστο! Ἦταν δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ φανταζότανε, ποὺ ὀνειρευότανε.

Μὰ τὴν ὄρα ὅμως νὰ! κ' ἄλλο ἑνα πιδ εὐχάριστο!

Μιὰ ἡμέρα ὁ γιατρός πῆγε μὲ χαμόγελο στὴ κἀμαρὰ τῆς γιαγιάς καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία, ἡ Βιβέττα κ' ἐγὼ ἀποφασίσαμε, μόλις γίνετε καλὰ νὰ σὰς εἰποῦμε

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΗ ΡΕΜΑΤΙΑ

Έλα, πάρ' τὸ μονοπάτι
Θαρρετά, γοργά και μόνη
Και μέ πονηριά περπάτει
Μή σὲ νοιώσουν οἱ γειτόνοι.

Όχι, δὲ θά ξεστομίσω
Δόγι' ἀγάπης πονεμένης,
Έλα και δὲ θά θαρρόσω
Όσο εὐὸ κοντά μου μένεις.

Κάτω ἐκεῖ πού τὰ πλατάνια
Μὲ θεώρῳτα κλαριά
Συννεφιάζουν τὰ οὐράνια
Και τοῦ ἡλίου τὴ θωριά.

Άν πεινῆς, δὲ θά σ' ἀφήσω
Νηστική, καστανομάτια.
Σάν πούλι θά σὲ ταῖσω
Μαῦρα μοῦρ' ἀπὸ τὰ βάτια.

Έλ' ἀγάπη μου, ἐκεῖ πέρα
Μακρὸν ἀπὸ τὸ χωριό μας
Νά περάσωμε μιά μέρα
Άλυσμόνητην οἱ δυὸ μας.

Κι' ἂν νυστάξης θά σοῦ σπρώξω
Στοῦμα μαλακὸ στὴ φτέρη,
Κι' ἄμα κοιμηθῆς θ' ἀπλώσω
Στὸ κεφάλι σου τὸ χέρι.

Γεώργιος Δροσίνης

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Με μάτια σφαλιστά,
μὲ στανωμένα χέρια
στὸ φέρετρο κοιμάται
στὴ θύρα του μπροστά
προσμένον τὰ ξεφτέρια,

Γοργὸς σάν τὸ πούλι
ἐπύρασ' ἕνας χρόνος—
Πῆρα λουλοῦδια λίγα,
και με καῖμό πολύ,

— Πούος πέθανε ; ἀπὸ τί :
— Έν' ἄξιο παλληκάρι,
τοῦ τόγγραφεν ἡ μοῖρα...
Στὸν κόσμο παρατεῖ
παντέρημο ζευγάρι :

Στὸν τάφο μοναχῆ,
γοναστή στὸ χῶμα
και μαυροφορεμένη
ἡ μάνα του ἡ φτωχῆ
μοιρολογεῖ ἀκόμα
χλωμῆ κι' ἀρωσιμημένη...

Έ μάννα κι' ἂν ποηῖ
δὲν εἶν' ἀπελπισμένη,
κι' ἄλλα παιδιὰ ἔχ' ἡ μάνα;
μὰ ἡ χήρα ἡ ὄρφανῆ,

Μὲ κτύπο ἀγγὸ-ἀγγὸ
ἡ νεκρικὴ καμπάνα
ἠρολογᾷ και οβύνει—
Γονάτισα κ' ἐγὼ
κ' ἐρώτησα τὴ μάνα :

Κι' ὁ κόσμος πού ρωτᾷ
μόνο τὴ χήρα κλαίει
ὅπου τὸ τοῦ της χάσει,
και στὸ νεκρὸ μ'τροστὰ
ἕνας σὶόν ἄλλον λέει :

— Έ χήρα τί ἔχει γίνῃ ;
Θά κοίταται κοντά
στὸ γνιὸ σου πεθαμένη...
Κ' ἡ μάνα τὸ κεφάλι
κονεῖ και μ' ἄπαντῆ :

† Γεώργιος Πολέμης

καίει...

Τὰ γερωνικά μάτια τῆς γαγιαῖς λάμπανε ἀμέσως ἀπὸ μιὰ κρυφὴ εὐχαρίστηση :
— "Α ! ὦρατα, εἶπε, πολὺ ὦρατα !... Και τί σύμπτωση γιαιτρέ μου... Σήμερα ἀκριβῶς νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Άπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πέρασαν ἀκόμα εἴκοσι ἡμέρες...
'Η γαγιαῖ, πού ἔχει πιά σηκωθεί ἀπ' τὸ κρεβάτι στηριγμένη στὰ δυὸ μπαστούνια τῆς, παρακολουθεῖ στὴν ἀκρὴ τοῦ μικροῦ δρόμου τοῦ χωριοῦ ἕνα ἀμάξι μὲ δυὸ ψυχές, πού φεύγουν γιὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου τους.

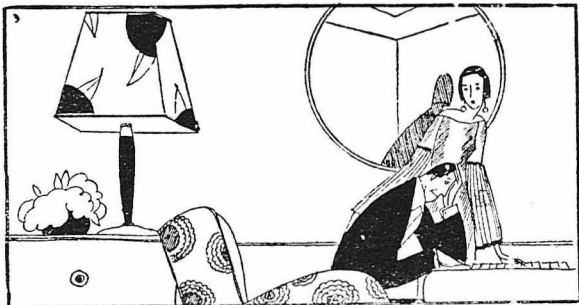
Λίγο πῖὸ πρῖν, τὴν στιγμὴ πού και οἱ δυὸ νεαροὶ σῖζυγοι παρεῖταν τὸν ἀποχωρητιστικὸ ἑναγκαλισμὸ τῆς γαγιαῖς τους, ἐκείνη τους ἔσπρωξε μόνη τῆς πρὸς τὸ ἀμάξι και τοὺς εἶπε :

— Έλάτε πιδικάκια μου, κάνετε γρήγορα !... Μὴ χάνετε ἔτσι τίς πολυτίμες ὥρες τῆς εὐτυχίας σας !...

Και τὸ ἀμάξι ἐπὶ τέλους ξεκινάει, φεύγει και χάνεται και δὲν ἀφίνει πῖὸς του παρὰ ἕνα ἐλαφρὸ συννεφάκι ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ἄσπρη σκόνη... Και ὕστερα, τίποτα ! Μιὰ ἡσυχία, μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία στὸν ἔρημο δρομίσκο τοῦ χωριοῦ...

Άπ' τῆς γαγιαῖς τὸ μάτια κυλάει ἕνα κρυφὸ δάκρυ και μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ, πού ξέφυγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὰ στήθη τῆς, ξαναγεύεται πάλι στὸ σπιάκι τῆς.

Μ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ πιά δοθια... Ξαναπεφτε τὸ ἴδιο βράδν στὸ κρεβάτι τῆς τὸ ὅπουτον δὲν ξαναφανε πιά, καρὸ μόνου τῆς στιγμῆ, που τὴν ἐπύρῳαν και τὴν ἔβαλαν στὸ ἄλλο ἐκείνου κρεββατάκι, στὸ πῖὸ στενὸ και βαθύ, στὸ κρεβάτι τῆς θείας γαλήνης, τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΛ

Μιά μέρα πήγε και ἤρε τὸν Σχόλλ, στὸ καφενεῖο, κάποιος χρηματιστῆς πού δὲν φημιόταν και ὡς πολὺ ἐντιμὸ ὑποκειμενο.

— Τί τρέχει ; τὸν ἐρώτησε ὁ Σχόλλ.
— Κάτι τὸ ἀνῆκουστο, φίλε μου... Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα ἕνα γράμμα, ἕνα γράμμα ἀνώνυμο, μὲ μόνου αὐτέ τις λέξεις : «Εἶσαι λοποδύτης !».

— Περῳερο πράγμα ! εἶπε θύλεγε κανεῖς πὸς εἶνε τὸ γράψιμο... τοῦ εἰσαγγελέως !...

— Ὁ Σχόλλ εἰσηῖθε κάποτε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περίπτερα τοῦ δήμου γιὰ τὴν ἐκπλήρωση κάποιου ἐντελῶς φυσικῆς ἀνάγκης.

— Ὁ Σχόλλ εἰπείγετο. Χωρῖς λοιπὸν ν' ἀργοπορήση ἐβγήκεν ἀπ' τὸ περίπτερο, και διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ του πλευρῆ.

— Δὲν βλέπει, φίλε μου ; Τὸ περίπτερο, μέσα εἶνε γεμάτο... Τί θέλεις νὰ κάνω...
— Ναι, μὰ ἂν ὄλοι ἀρχίζαν να κάνουν σάν κι' ἐσᾶς...

— Ἄν ὄλοι κάνουν σάν και μένα... τὸ περίπτερο θά ἦταν ἄδειο, φίλε μου και θάβρισκα θέση !...

— Ἄπλουστάσα : Γιατί ὅταν μὲν δὲν εἶνε τῆς γνώμης μου, λυποῦμαι γιὰ λογαριασμὸ πού, ὅταν ὅμως συμφωνεῖ μαζί μου, ἔ, τότε ἀνησυχῶ γιὰ λογαριασμὸ μου !...

— Αὐτὸς ὁ διαβολὸ— Χ... , ἔλεγε ἕνας συνάδελφός του, ἔχει μὲν ταλέντο ἀλλὰ ἡ φαντασία του εἶνε τρομερὰ σκοτεινὴ και π ἐ ν ὀ ι μ η .

— Καί, δυστυχῶς, συνεπλήρωσε ὁ Σχόλλ, ἔχει φαντασία... ὡς τὰ νύχια !

— Ἡ κυρία Μ... , ἔλεγε κάποιος στὸν Σχόλλ, ἀπεράσισε νὰ κλειση τὴν πόρτα τῆς σ' ὄλες τῆς ὑπόπτου ἠθικῆς γυναίκες.

— Ἡ συζήτηση περιστρέφετο μιὰ μέρα γύρω ἀπὸ κάποιον κροῖσο, τοκογλόφο και ὑπερβολικὰ φιλόργουο.

— Πάντα σθῆτε, ἔλεγε κάποιος πὸς κάποτε πού ἤμουν σπῆτι του τοῦ ἑδανεῖσθηκα ἕνα μαντελῆ. "Ε, λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα ἤρδεν ἐπίτηδ-ς νὰ μ' ἐπισκεφθῆ γιὰ νὰ μοῦ ζητήση νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω !...

— Πάλι καλά πού δὲ σᾶς ζήτησε, εἰς ἀντάλλαγμα, κανένα... σεντόνι ! παρετήρησεν ὁ Σχόλλ.

— Πιστεύετε στὸν Θεὸ ; ἐρώτησε μιὰ μέρα κάποιος τὸν Σχόλλ.
— Ὁ Σχόλλ ἐσέφθηκε λίγο, κ' ὕστερα ἀπάντησε :
— "Όχι κάθε μέρα...

— Ὁ Χ... , ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖὸ δυσφημισμένους χαρτοπαίχτας τοῦ Παρισιοῦ, ἐπέστρεψε ἀπὸ μιὰ περιοδεία του στὰ Καζῖνα τῆς Κιανῆς Ἀκτῆς, και ἀφηγεῖτο τὰ τοῦ ταξεῖδου του.

— Ὑπῆρχαν πολλοὶ θαμῶνες στὰ καζῖνα ; τὸν ἐρώτησαν.
— Πάρα πολλοὶ.
— Μὰ αὐτὸ θά ἦτο ἐνοχλητικὸ γιὰ τοὺς παίζοντας.
— Ἦιὰ μένα ὄχι. Μόλις ἐμφανίζομου μού ἔσαν ἀμέσως τόπο.
— Ναι... π α ρ α μ ε ρ ι ζ α ν !... εἶπεν ἄλῶς ὁ Σχόλλ.